

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

MAL NEGOCI

per COLL

En Llteres era un corredor de magnèsia que es decidí a anar a visitar la clientela de l'Àfrica tenebrosa, on allò de menjar tanta carn de totes menes, feia que la gent sempre patís del ventrell. En aquestes estava, quan s'adonà que dos «individus» el seguïen amb mals ulls, decidí demostrar que sols era un inofensiu representant de

magnèsia, Deixà la maleta, i un cantiret d'aigua que portava per allò d'anar fent algun tragueta. Mes els negres, que no havien esmorzat, varen decidir buidar la maleta de tota cosa mengívola. Vinga atipar-se de magnèsia fins que ho buidaren tot, i en refre-car-ho una miqueta amb el cantiret, es va esdevenir una revolució estomacal de gasos que

féu que el seu ventre es tornés una olla de grills que els esverà tant, que fugiren cametes ajudeu-me donant lloc a què el pobre Llteres toqués el dos a buscar més mercaderies.

Un viatge a Orient

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Acabament)

Dibuixos d'en MIRET

Navegaren tres dies sense altres incidents que les discussions violentes entre els mariners embrutits pels jocs i l'alcohol. En Rafel s'hi sentia tan malament com podeu suposar en mig d'aquella escòria humana, però acostumat a passar-ne de tots colors, procurà no fer-se l'espantadís començant que en aquell ambient qui més cridava era qui tenia més raó.

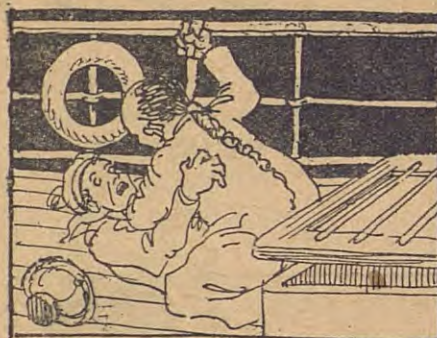
Als tres dies de navegació es presentà en bones condicions d'isolament i fosca un vapor anglès. Foren donades les instruccions a cada u. Amb una lleugera embarcació dos mariners anaren a l'encontre del vapor i tirant un llança l'àncora, s'hi hissaren fins arribar a la coberta de la proa. Sense fer el més lleu remor arrossegant-se per no ésser notats, amb un ganivet entre les

dents prestos a l'atac en cas d'ésser vistos es dirigiren a tallar els fils de la telegrafia.

L'operació era atrevida, però si no era prou l'audàcia de's malfactors urecs copes d'absenta provinents del darrer vapor assaltat els donaven coratge.

L'operació fou duda a terme sense contratemps, i els dos pirates es quedaren amagats per entrar novament

en acció quan Po-yang els cridés, estant ja dalt del vaixell. La fosca ajudava als lladregots perquè per la corda que els dos primers tiraren a l'àncora anaren pujant cautelosament; els altres pirates que assassinaren sense remor al centinella de proa.

En Rafel en lloc de fer escarafalls de l'ofici de pirata, havia fet creure a Po-yang que estava encantat amb el

seu nou empleu, per tant, estaven segurs que treballaria a favor seu. En el plan d'atac figurava en Rafel amb un important paper: ell (que els havia fet creure que sabia l'anglès) es vestiria amb el traje de la sentinella i un cop morta aquesta i aparentant ésser de la tripulació europea, aniria a la cambra del capità amb el pretext que havia de donar-li un avís, i ningú que el

veïes s'hi oposaria. Un cop a la cambra del capità el faria pujar a pretext de semblar-li veure un vaixell pirata i els autèntics pirates se li tirarien al damunt, etc. Rafel, però pensava fer ben diferent cosa: Es vestí amb el traje de l'infortunat sentinella i anà a la cambra del capità i amb el poc francès que ell sabia i el poc que sabia el ca-

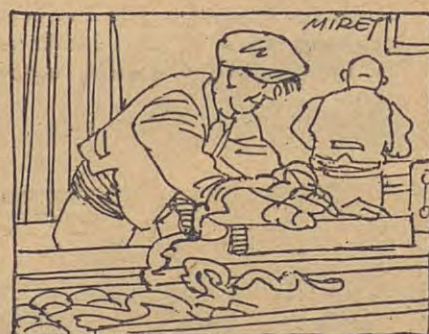

pi.à aconseguí fer-li entendre el perill que corria, millor entesos per mitjà d'un pilot que sabia bé el francès i un xic el castellà, es posaren tots alerta i quan els xinesos es pensaven sorprendre els europeus es trobaren amb què els sorpresos eren ells. Hi hagué lluita en gran però al capdavant els europeus lograren tirar a l'aigua la majoria

dels pirates, altres foren fets presoners i altres caigueren morts o ferits.

Po-yang grunyia de ràbia i es malleïa per ruc que havia estat de fiar-se d'un blanc. Mentrestant en Rafel rebia les felicitacions dels mariners anglesos que no sabien com demostrar-li la seva gratitud. No cal dir que li prometeren fer-lo arribar a Barcelona, a més de

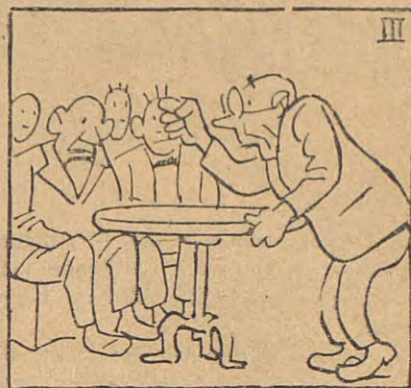
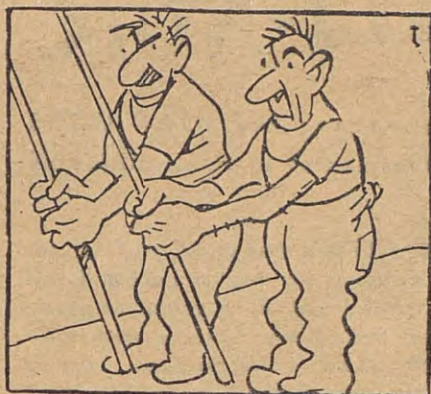

donar-li una forta quantitat en lliures esterlines. Compliren el promès transportant-lo a un vapor que anava al Mediterrà. Desembarcà a Alexandria i d'allí a Barcelona. En Rafel pogué a la fi retrobar els seus pares i curat de la set d'aventures es dedicà a ajudar els seus pares amb les seves lliures i amb el seu treball.

QUI EN DIRA MES

Dibuixos d'En CORNET

per En GUILLEM D'OLORÓ

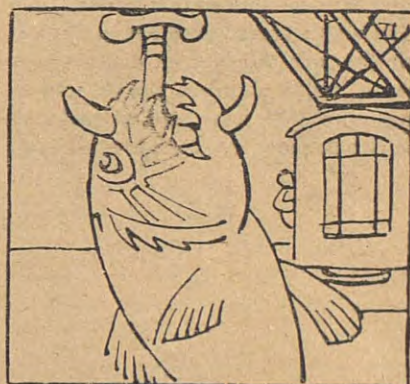
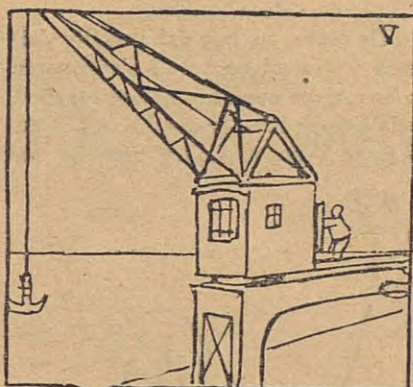
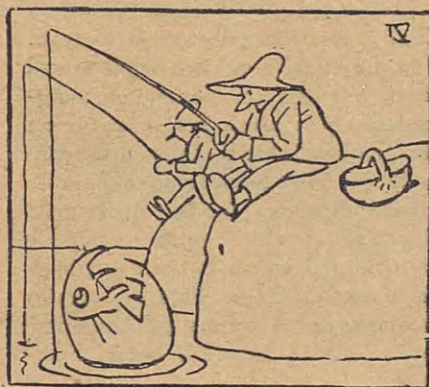
Els individus del Club de Pescadors de Canya, tots tenien els braços extraordinàriament desenrotllats, de tant gesticular mostrant el tamany dels peixos que havien collit.

Un d'ells, en particular, es distin-

gia per la seva exageració. Ell havia pescat, segons deia, anguilles de dos metres, tonyines grosses com tiburons i lluços grossos com tonyines. Quan ell començava a explicar coses, ja podien desmar-se tots els altres.

Fins que, un dia, quan aquest heroi fabulós acabava de contar una de les seves fabuloses aventures, s'alçà un homenet quiet i modest i començà a explicar-ne una:

«Veureu que, una vegada, a la cos-

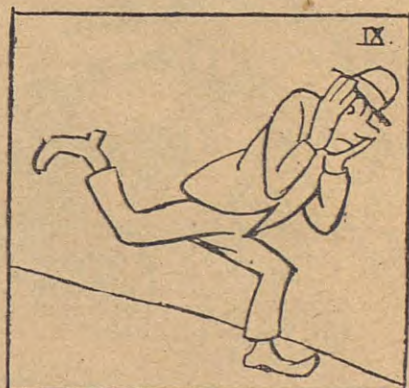
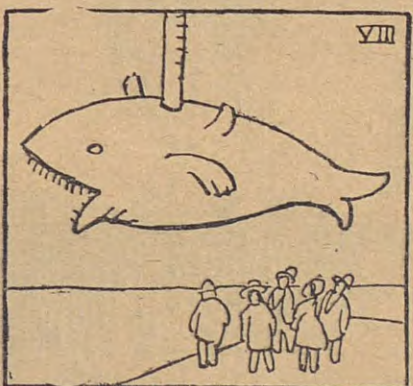
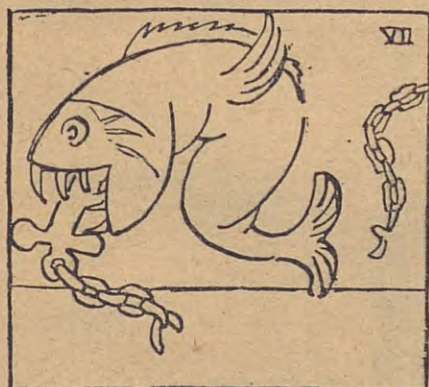
ta atlàntica de Galícia, jo i un company vàrem posar-nos a pescar amb canya. Però els peixos que sortien eren tan grossos que vàrem haver de canviar de procediment.»

«Què? us vàreu posar a pescar a canonades?» preguntà l'heroi fabulós, ressentit que l'haguessin interromput.

«No. Ja us explicaré com ho vàrem fer. Ens trobàvem a l'extrem d'un moll on hi havia una enorme grua. Doncs

bé, fent servir la grua com a canya, una cadena com a fil i una àncora de transatlàntic com a ham, vàrem començar a pescar de serio.»

«Al cap de poca estona un peix va

picar. Vàrem fer funcionar la grua, però l'animalot feia tanta resistència que trencà la cadena i fugí. I fins avui no he pogut ni suposar quina mena de monstre devia ésser, que tingués tanta

força.»

«Voleu dir que potser era una balena?» preguntà el contrincant amb to irònic.

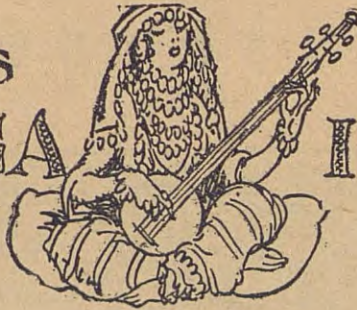
«Balena? ca, home, cal balenes

eren el que fèiem servir per esquer.»

I el pescador fabulós no gosà mai més contar mentides piscatòries convençut que hi havia qui en sabia més que ell, d'inventar faules.

CONTES ARABICS

DOLÇA-AMIGA I ALÍ-NUR

ADAPTATS PER JOAN GOLS
 IL·LUSTRACIONS DE JOAN JUNCEDA

(Acabament)

Un cop arribats al mig de la plaça pública, els soldats el deslligaren i el porta-glavi avençà fins Alí-Nur i li digue:

— Oh mon amo Alí-Nur! Jo sóc el teu esclau sotmès! Si vols, doncs, que alguna ordre teva sigui acomplerta, mana! Si vols beure o bé menjar digues-m'ho i te'n portaré a l'instant! Perquè has de saber que només te queda de vida el temps que tardarà el Soldà en eixir a la balconada!

Llavors Alí-Nur demanà al butxí una mica d'aigua per refrescar la seva gola seca de tant sofrir; i aque'l anà i li'n dugué una càntara plena. Però al moment que Alí-Nur es disposava a beure, arribà obrint-se pas pel mig de la gent, el Visir ben-Sani, el qual amb un cop de puny féu caure la càntara en

terra trencant-la en mil bocins i impedint, així, que Alí-Nur calmés la seva set:

— Què esperes, — féu enrogallat d'ira — per llevar el cap d'aquest impostor!

Aleshores el porta-glavi agafà un mocador i tapà els ulls d'Alí-Nur. A la vista d'aquesta escena tot el poble es revoltà contra el Visir i tothom començà a injuriar-lo i a insultar-lo amb tota mena d'improperis; i el tumulte prengué, ben aviat proporcions alarmants, i la agitació i els crits esdevingueren indescriptibles.

De sobte, en mig del tumulte s'aixecà un nuvol de pols i s'aproparen unes remors confuses que retrunyiren pels espais: Eren el cavalls de Giafar, el Gran Visir del Califa, muntats per

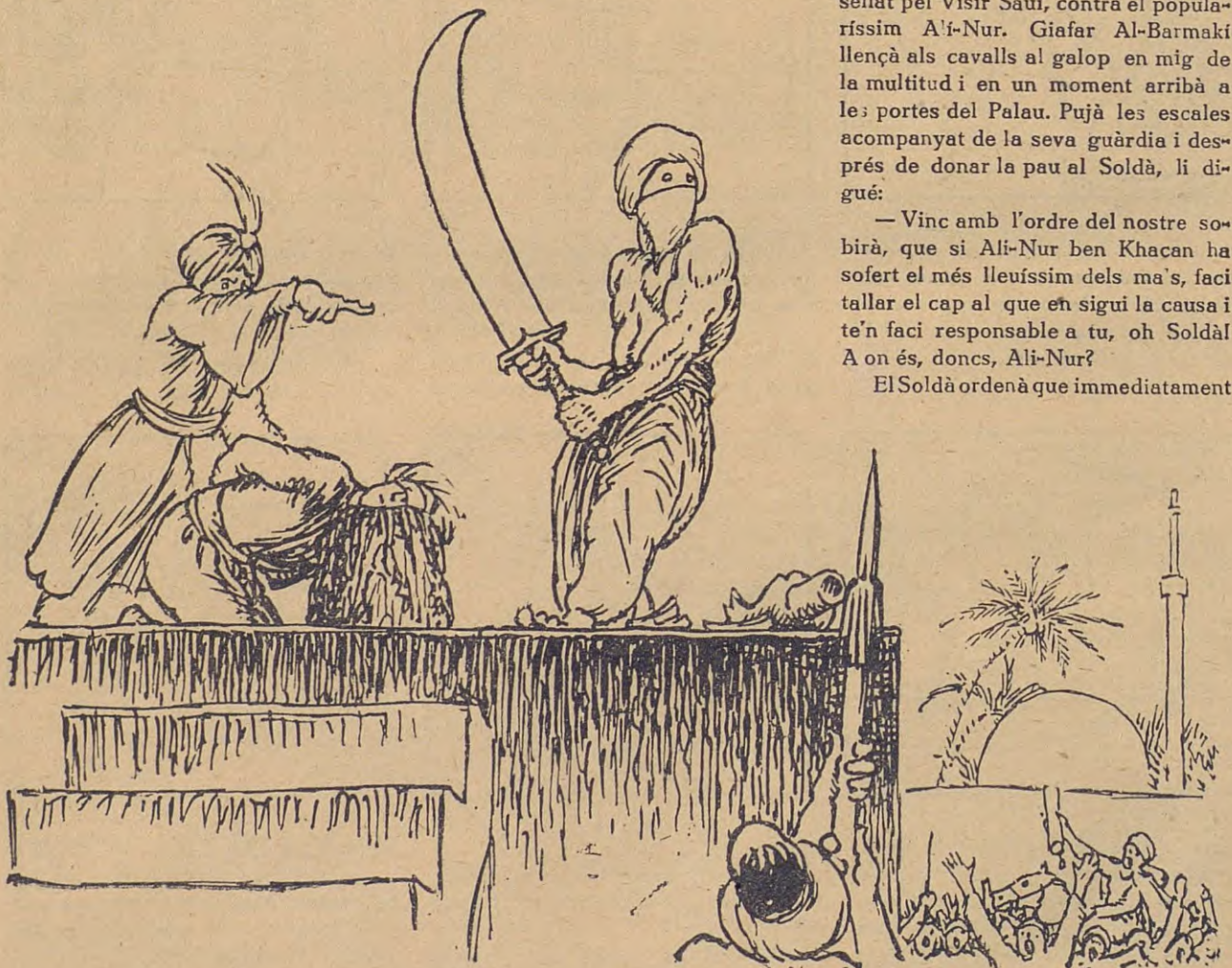
aquell i pels seus cavallers; l'arribada dels quals era deguda a què el Califa Harun al-Ratxid, en veure que passaven tants dies sense rebre noves d'Alí-Nur; el nou Soldà de Basra; i tement que l'altre Soldà li hagués fet alguna mala passada, decidí enviar a aquella ciutat el seu primer ministre, dient-li.

— Giafar Al-Barmakí. Pren un cos de guàrdia i marxa tot seguit cap a Basra: Vull tenir noves directes de l'actuació del vell Soldà Mohammed ben-Soleiman El Zeiní envers el nou Soldà Ibn-Khacan Alí-Nur!

I heus ací que en arribar a Basra Giafar, es trobà amb aquell tumult. I en preguntar a què era degut aquell motí, mil veus li resposgueren indignades que la causa era la sentència dictada pel Soldà El-Zeiní, mal aconsellat pel Visir Sani, contra el popularíssim Alí-Nur. Giafar Al-Barmakí llençà als cavalls al galop en mig de la multitud i en un moment arribà a les portes del Palau. Pujà les escales acompanyat de la seva guàrdia i després de donar la pau al Soldà, li digué:

— Vinc amb l'ordre del nostre sobirà, que si Alí-Nur ben Khacan ha sofert el més lleuïssim dels ma's, faci tallar el cap al que en sigui la causa i te'n faci responsable a tu, oh Soldà! A on és, doncs, Alí-Nur?

El Soldà ordenà que immediatament

fos conduït allí n'Alí-Nur i, tot just fou arribat, Giafar ordenà a la guàrdia que detingués immediatament el propi Soldà i el Visir El-Mohin ben-Sauf. En aquell mateix instant Giafar, acompanyat d'Alí-Nur i de la guàrdia, eixí a la balconada i llegí a la multitud enguniosa la magnànima disposició del Califanomenant Soldà de la ciutat el jove Alí-Nur ben Khacan; i ja podeu imaginar-vos la gatzarai els crits de joia uee per arreu esclataren retrunyint pels espais.

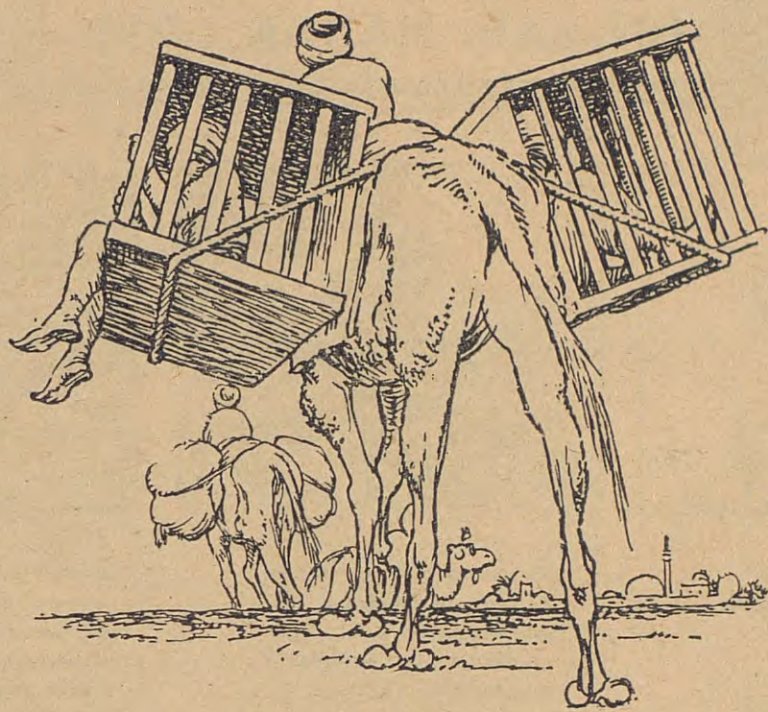
Giafar i els seus cavallers romangueren els tres dies reglamentaris de la invitació, a Basra, al palau del Soldà Alí-Nur; durant els quals foren obsequiats amb grans festades que s'allargaven de sol a sol. Al tercer dia Alí-Nur digué al Gran Visir:

— Oh Giafar! No et deixaré pas marxar tot sol! Jo vull acompanyar-te de bell nou fins a Bagdad. Perquè has de saber que m'abrusa el cor el desig de reveure, mal sigui per un instant, la meva muller Dolça-Amiga i el seu nou amo el bon Califa Harun Al-Ratxid, el meu benefactor!

Giafar sentí la temptació de contar a Alí-Nur el propòsit d'Harun Al-Ratxid de retornar-li l'esclava; però preferí reservar el goig de donar-li la sorpresa per al seu amo el Califa.

Així doncs, el dia següent empenyeren el viatge i, per disposició de Giafar, s'endugueren tancats en unes gàbies a dalt de dos camells, el mal Visir El-Saní i el Soldà El-Zeiní.

Al cap d'unes jornades arribaren a la ciutat santa de Bagdad i, en entrar al palau del Califa i en veure'l a ell mateix i, sobretot, en reconèixer en

ell, el pobre pescaire que li havia escrit la lletra pel Soldà de Basra, Alí-Nur caigué de genolls als seus peus plorant d'agraïment.

Harun Al-Ratxid es llevà la simitarra que duïa penjada al cint, la donà a Alí-Nur i li digué:

— Té, bon amic meu! Fes, amb els que et condemnaren a mort, el mateix que ells volien fer-te a tu.

Alí-Nur agafà l'arma, s'atansà al Visir i al Soldà que romanien lligats en un recó i els digué:

— Les vostres vides estan a les meves mans: Jo les deixo a les mans d'Al'lah, que regeix els destins de tota criatura. Viviu tranquils i arrepeniu-vos de la injustícia que anaveu a cometre!

Però el Califa, amant de la justícia digué:

— Oh, magnànim Alí-Nur! Realment trobo just el perdó per al Soldà Mohammed ben-Soleiman El-Zeiní; però trobo injust l'alliberament d'aquest cau d'enveja i d'odis: El Visir Ben-Sauf. Aquest ha de purgar les malifetes per escarment dels malvats!

I cridà el portag'avi Masrur i li ordenà de tallar-li el cap allí mateix.

I després adreçant-se de bell nou a Alí-Nur li digué:

— Ara, Alí-Nur, demana el que vulguis que tot ha d'esser-te concedit.

— Oh, mon amo i senyor! — féu Alí-Nur sense atrevir-se a demanar Dolça-Amiga. — Jo no desitjo honors ni reialmes, ni riqueses; jo només desitjo viure sempre en la vostra presència, al recer de la vostra magnanimitat i de la vostra bonesa! Jo us prego que destineu de bell nou a Basra el

malgrat tot, bon Soldà Mohammed El-Zeiní i a mí preneu-me com el darrer dels vostres esclaus!

En oïr aquestes paraules el vell Soldà de Basra caigué agenollat als peus d'Alí-Nur fet una mar de llàgrimes.

Harun Al-Ratxid respongué adreçant-se al veli Soldà:

— Mohammed ben-Soleiman El-Zeiní: per la magnanimitat d'Alí-Nur tornes a quedar investit del càrrec del Soldà de Basra! I tu, mon bon amic Alí-Nur, tu no pots ésser el meu esclau; tu seràs d'ara endavant el meu company a taula i a tothora. I en premi de la bonesa del teu cor, de la qual acabes de donar proves fefaents, aci et retorno l'esclava que em donares, la teva Dolça-Amiga!..

I obrí la porta del saló i la seva muller aparegué més bella que la lluna en sa catorzena nit. I tots dos s'abraçaren plorant a llàgrima viva; i tant a l'un com a l'altre els semblava un somni el tornar a trobar-se reunits per sempre.

Beneït sia Al'lah que obra tals prodigis!

UN SAVI MASSA SAVI

Passejava don Pau Ric per un bosquet molt bonic tot admirant la natura inundat de joia pura. Es sentia tot feliç contemplant tan bell país.

Quan al cap d'una estoneta va veure una figureta que entre l'herbei ajupida no dava senyals de vida Intrigat s'hi va apropà per a veure què serà.

Era un home petitó que en aquella posició examinava els aspectes de la vida dels insectes i hi estava tot abstret ben silenciós i quiet.

En Pau Ric li preguntà — Senyor, meu, aquí què fa? No veu que ja es va fent fosc i pot perdre's en el bosc o bé amb aquesta humitat agafar un refredat?

L'homenet es va aixecar i així li va contestar: — Senyor meu, és tan bonic estudiar aquest món xic que jamai me'n cansaria de mirar-lo nit i dia.

— Anem, anem, féu en Pau. Home, no sigui babau. Si després li passa res ja veurà que bonic és passar dos mesos al llit ple de reuma o impedit.

— Anem doncs, — l'altre li diu — però abans, miri aquest niu que hi ha sota l'esbarzer. Fiqui-hi el cap, prò primer li trauré l'americana perquè es taca molt, la llana.

Don Pau, el niu contemplà. Després es tornà a aixecà l'americana es vestí i de pressa es despedí d'aquell savi, convençut que era un ximple o bé un barru.

Mes quan a casa arribà l'última opinió adoptà car veié que sa cartera ja a la butxaca no hi era; pispada per aquell viu mentre li ensenyava el niu.

EL MOVIMENT CONTINU

Xar'ot Comes rebé de l'Agència de Detectius particulars, un avis perquè es pre-entés immediatament.

El famós detectiu no e féu esperar. Amb el seu taxi de propietat arribà en un santiamen al despatx del director.

— Què passa?
— Han desaparegut els brillants de la comtessa de l'Arengada. El lladre ha sortit cap a Nova York. Perseguiu-lo
— Adéussiau.

Xarlot Comes sortí del despatx i se n'anà a l'agència dels vagon llits.

— Una tercera per Nova York.
— El tren només arriba fins a Le Havre.

— Perfectament.
I amb tren i vaixell se n'anà a Nova York.

Passaren dies, setmanes i mesos i Xarlot Comes no tornava.

El director de l'Agència de Detectius particulars començava d'estar amoïnàt. Per fi es decidí a trucar al famós detectiu Nick Holau.

El famós detectiu es presentà.

— Què passa?
— Fa tres mesos que Xarlot Comes sortí cap a Nova York darrera els brillants de la comtessa de l'Arengada i no n'he sabut res més. Cerqueu-lo.
— Adéussiau.

Nick Holau sortí del despatx i se n'anà a l'agència dels vagon llits.

— Una tercera per Nova York.
— El tren només arriba fins a Le Havre.

— Perfectament.
I amb tren i vaixell se n'anà a Nova York.

Passaren dies, setmanes i mesos i Nick Holau no tornava.

El director de l'Agència de Detectius particulars començava d'estar amoïnàt. Per fi es decidí a trucar al famós detectiu Boi Javà.

El famós detectiu es presentà.

— Què passa?
— Fa tres mesos que Nick Holau sortí cap a Nova York darrera Xarlot Comes i no n'he sabut res més. Cerqueu-lo.
— Adéussiau.

Boi Javà sortí del despatx i se n'anà a l'agència de's vagon llits.

— Una tercera per Nova York.
— El tren només arriba fins a Le Havre.

— Perfectament.
I amb tren i vaixell se n'anà a Nova York.

Passaren dies, setmanes i mesos i

per fi Xarlot Comes es presentà al despatx del director.

— Aquí té els brillants de la comtessa de l'Arengada. He donat la volta al món per trobar-los. Arribo de Moscou.

— Molt bé. Però estic preocupat perquè Boi Javà va sortir cap a Nova York fa tres mesos i encara no n'he sabut res.

— Corro a cercar-lo.
I tornà a sortir cap a Nova York per la mateixa via d'abans.

Tres mesos més tard es presentà Nick Holau.

— He donat la volta al món darrera Xarlot Comes. Sé que he passat per aquí.

— Sí, fa tres mesos que sortí cap a Nova York en cerca de Boi Javà i no n'he sabut res més.

— Corro a cercar-lo.

I tornà a sortir cap a Nova York per la mateixa via d'abans.

Tres mesos més tard es presentà Boi Javà.

— He dat la volta al món darrera Nick Holau. Sé que ha passat per aquí.

— Sí, fa tres mesos que sortí cap a Nova York per la mateixa via d'abans.

Al cap de tres mesos arribà Xarlot Comes.

— Vaig darrera Boi Javà.
— Fa tres mesos que passà.
— Adéussiau.
I tornà cap a Nova York.
Al cap de tres mesos arribà Nick Holau.

— Vaig darrera Xarlot Comes.
— Fa tres mesos que passà.
— Adéussiau.

I tornà cap a Nova York.
Al cap de tres mesos arribà Boi Javà.

— Vaig darrera Nick Holau.
— Fa tres mesos que passà.
— Adéussiau.

I tornà cap a Nova York.
Al cap de tres mesos arribà Xarlot Comes.

— Boi Javà ha passat.
— Adéu.

Tornà Nick Holau.
— Xarlot Comes ha passat.
— Adéu.

Tornà Boi Javà.
— Nick Holau ha passat.
— Adéu.

Tornà Xarlot Comes...

D'això fa vint anys. Encara corren.

— Mare! per a qui són aquestes costellasses?
— Per a tu.
— Per a mi aquestes costelletes?

— Vols tornar a tirar-t'hi, ara que acabes de sortir-ne?
— Home, primer m'he salvat jo i ara vaig a sa'var la dona.

(De The Passing Show)

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 662 — Josep Paituvi

N.º 663 — Pere Amat

N.º 664 — Cels Gomis

N.º 665 — Joan Bernadell

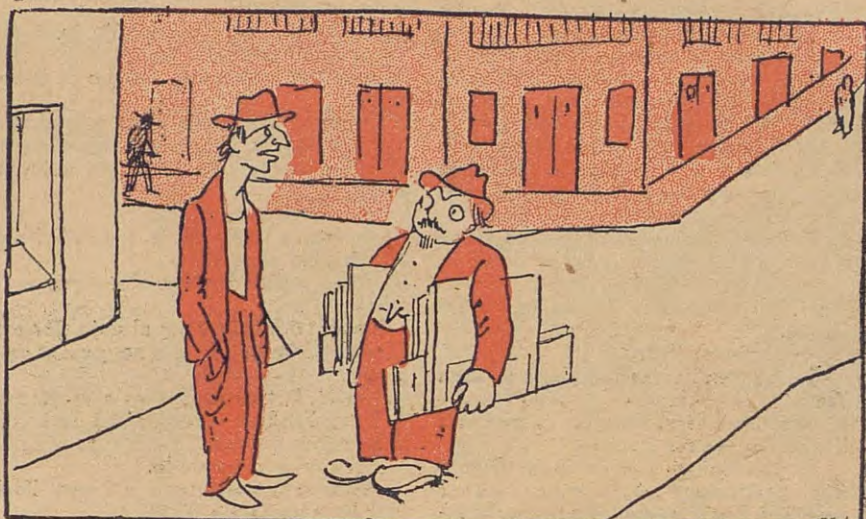
Redacció. Administració: Cardenal Casañas,
Impremta: Carrer de Mutaner, 24, interior

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Avui, han emprès els dos un negoci vidriós.

— Saps que fent de vidriers podríem guanyar diners!

— Tu passaràs al davant i aniràs vidres trencant.

— Després arribaré jo i faig negoci rodó.

En Baliga d'un plegat quatre vidres ha trencat.

En Balaga amb mà de mestre ja apareia una finestra.

I també a les altres tres hi posa vidres després.

En Baliga ve corrent perquè el persegueix la gent.

Tots s'aturen a mirà la baralla que hi haurà.

I en veure'ls que res no es fan han conegut que junts van.